

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelky **M. Š.**, zastoupené Mgr. Matúšem Bónou, advokátem se sídlem v Brně, Novobranská 14, za účasti **Krajského úřadu Jihomoravského kraje**, odboru územního plánování a stavebního řádu, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2006, č. j. 30 Ca 252/2004 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci Mgr. Matúši Bónovi, advokátu se sídlem v Brně, Novobranská 14, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „žalovaný“), ze dne 29. 9. 2004, č. j. JMK 32358/2004 OÚPSŘ. Tímto rozhodnutím bylo potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru stavebního a vodoprávního, ze dne 21. 7. 2004, č. j. 5982/výst/1103/04/Ma, o povolení stavby „Úprava náměstí v L.“, a odvolání stěžovatelky a další účastnice řízení F. K. proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto.

Z předložené spisové dokumentace krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 7. 6. 2006 vydal krajský soud rozsudek č. j. 30 Ca 252/2004 – 41, kterým zamítl žalobu stěžovatelky a F. K. proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Obě stěžovatelky tento rozsudek napadly společnou kasační stížností podanou dne 12. 7. 2006. Vzhledem k tomu, že ve svém podání požádaly o ustanovení advokáta, zaslal krajský soud každé z nich samostatně k vyplnění formulář Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce (vzor č. 060 o. s. ř.). Obě stěžovatelky jej vyplněný doručily soudu a ten následně na základě takto sdělených údajů posoudil jejich žádosti o ustanovení zástupce. Dospěl přitom k závěru, že předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a tím i pro ustanovení zástupce [k tomu srov. § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] splňuje pouze stěžovatelka M. Š. Usnesením ze dne 7. 9. 2006, č. j. 30 Ca

252/2004 – 53, jí tak přiznal osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu a k ochraně zájmů v projednávané věci jí ustanovil zástupce Mgr. Matúše Bónu. Žádost stěžovatelky F. K. o ustanovení zástupce krajský soud usnesením ze dne 7. 9. 2006, č. j. 30 Ca 252/2004 – 55, zamítl. Usnesením ze dne 6. 12. 2006, č. j. 30 Ca 252/2004 – 57, F. K. pak následně vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatila soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti. Jelikož krajský soud zjistil, že soudní poplatek za podanou kasační stížnost ve stanovené lhůtě neuhradila, usnesením ze dne 22. 5. 2007, č. j. 30 Ca 125/2007 – 7, řízení o její kasační stížnosti proti rozsudku č. j. 30 Ca 252/2005 – 41 zastavil. Tímto usnesením bylo ukončeno řízení o kasační stížnosti F. K., dále již bylo v této věci jednáno pouze o kasační stížnosti stěžovatelky M. Š.

Právní rámec relevantní pro rozhodování v této věci je vymezen § 37 odst. 5 s. ř. s., dle něhož *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

Krajský soud dospěl k závěru, že osobní, majetkové a výdělkové poměry stěžovatelky odůvodňují nárok na osvobození od soudních poplatků a dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. za splnění těchto předpokladů předseda senátu k její žádosti vydal dne 7. 9. 2006 usnesení č. j. 30 Ca 252/2004 – 53, kterým jí k ochraně práv ustanovil zástupce z řad advokátů. Tím je splněna zmíněná podmínka řízení řádného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost podaná stěžovatelkou nesplňovala formální náležitosti dle ustanovení § 37 odst. 3 a § 106 odst. 1 s. ř. s., krajský soud vyzval stěžovatelku usnesením ze dne 6. 12. 2006, č. j. 30 Ca 252/2004 – 56, k doplnění kasační stížnosti. Toto usnesení zaslal jak stěžovatelce (dle údajů na doručence jej osobně převzala dne 18. 12. 2006), tak i jejímu zástupci, kterému bylo doručeno dne 6. 4. 2007. V tomto usnesení soud výslovně uvedl, že bez doplnění požadovaných náležitostí není možno v řízení o kasační stížnosti pokračovat a rovněž připojil řádné poučení o tom, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, kasační stížnost bude odmítnuta. Zástupce stěžovatelky na tuto výzvu nijak nereagoval a ani sama dotčená stěžovatelka v řízení neučinila žádný úkon.

V této procesní fázi byla věc krajským soudem postoupena Nejvyššímu správnímu soudu, který zkoumal splnění všech podmínek řízení. Pro samotný zákonný důvod, o který je opřen výrok tohoto usnesení, zdejší soud odkazuje na výše citované ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., dle něhož platí, že v případě neúplného či vadného podání je soud (předseda senátu) povinen vyzvat podatele k odstranění vad podání. Odmítnout řízení o takovém podání je možno v případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a pro tento nedostatek není možno v řízení dále pokračovat. O tomto možném postupu musí být podatel současně ve výzvě poučen. Jelikož zdejší soud zjistil, že v projednávané věci ani přes řádnou výzvu a poučení o možnosti odmítnutí řízení o kasační stížnosti nebyly odstraněny vady podání a v řízení pro tento nedostatek nelze pokračovat, nezbylo, než řízení o kasační stížnosti stěžovatelky odmítnout.

Stěžovatelka v podání ze dne 11. 6. 2007 namítla, že ustanovený zástupce s ní nekomunikuje, zapírá se, nedodržuje termíny a řádně ji neinformuje. Vzhledem k době uplatnění uvedené námítky jí však nebylo možno vyhovět, neboť z těchto informací nelze dovodit nedostatek zastoupení stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti či pochybení

krajského soudu. Stěžovatelka obdržela jak usnesení krajského soudu ze dne 7. 9. 2006, o ustanovení zástupce Mgr. Matúše Bóny, tak i usnesení ze dne 6. 12. 2006, obsahující výzvu k odstranění vad a doplnění podání, stejně jako její zástupce. Bylo jí proto známo, kdo byl ustanoven jejím zástupcem, kde sídlí, a rovněž věděla, že jí v řízení byla uložena povinnost, kterou měla splnit ve stanovené lhůtě. Měla tedy dostatečný časový prostor, aby ustanoveného zástupce kontaktovala (pokud tak neučinil on sám), případně sdělila soudu, že zástupce s ní nekomunikuje a nečiní úkony k ochraně jejích práv. Stěžovatelka však poprvé oznámila soudu výtky k osobě zástupce až v podání ze dne 11. 6. 2007, tj. několik měsíců po uplynutí lhůty pro odstranění vad kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že krajský soud učinil v souladu se zákonem veškeré úkony k ochraně práv stěžovatelky, zajistil její zastoupení v řízení o kasační stížnosti a zákonným postupem se snažil odstranit vady jejího podání. Soud je povinen poskytnout účastníkům stejně možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Za ochranu práv účastníků však nemůže být zodpovědný pouze soud bez jejich součinnosti. Je zřejmé a logické, že soud nemůže přihlídnout ke skutečnostem, které mu účastník řízení nesdělí, Ústavní soud opakovaně ve svých rozhodnutích (např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 80/96; usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 11. 1997, sp. zn. III. ÚS 326/97) zdůraznil zásadu „nechť si každý střeží svá práva“. Případná odpovědnost advokáta (byť ustanoveného soudem) za škodu způsobenou v souvislosti s výkonem advokacie nemůže být předmětem tohoto řízení, je plně v dispozici stěžovatelky, zda se jí bude domáhat.

Nejvyšší správní soud v dané věci ověřil, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena, krajský soud ji i jejího zástupce vyzval k odstranění vad kasační stížnosti, poskytl jim potřebná poučení, kasační stížnost však ve stanovené lhůtě nebyla doplněna o potřebné náležitosti vyžadované zákonem pro její projednání. Dle § 37 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., je soud v takovém případě povinen kasační stížnost odmítnout, což Nejvyšší správní soud výrokem tohoto usnesení učinil.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl v řízení ustanoven soudem dle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce, jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát. V daném případě nemohl být zástupci tento nárok přiznán, neboť neučinil v řízení žádný úkon směřující k ochraně práv stěžovatelky, za který by mu náležela odměna dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu